

Arrest

nr. 223 836 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is geboren in 2000 en kwam als minderjarige naar België met haar moeder. Haar moeder diende in eigen naam en in naam van verzoekster een asielaanvraag in op 4 augustus 2009. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 3 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing bij arrestnummer 43 714 van 25 mei 2010.

1.2. Op 8 juli 2010 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Verzoeksters moeder diende een tweede asielaanvraag in op 6 april 2011. Op 9 mei 2011 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

1.4. Op 5 maart 2012 diende verzoeksters moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 september 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen bij arrestnummer 172 831 van 4 augustus 2016.

1.5. Er werd op 22 november 2016 een nieuw verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Op 17 april 2017 werd beslist deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.6. Op 30 maart 2019 werd verzoekster onderworpen aan een administratieve controle door de politie. Er werd haar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: S.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 18.04.2000

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 30/03/2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 30/03/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV nummer AN.18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

× Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde..

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV nummer AN.18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)”

1.7. Op dezelfde dag werd aan verzoekster eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)”

INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : 18.04.2000

geboorteplaats :

nationaliteit : Mongolië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/03/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 30/03/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV nummer AN.18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Rechtspleging

Er werd door de verwerende partij geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend.

Dat de beslissingen van gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid en voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM, geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Mongolië.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van vermeende feiten van diefstal. Dit betekent dat men het dossier van verzoekster met de nodige zorg moet behandelen en moet nagaan of er inderdaad sprake is van een gevaar voor de openbare orde en/of de openbare veiligheid. Men dient hierbij het vermoeden van onschuld (conform artikel 6 EVRM) te respecteren.

Uit het dossier van verzoekster kan men duidelijk afleiden dat zij nooit veroordeeld werd voor strafbare feiten. Hiermee werd geen rekening gehouden. Men heeft ook geen adequaat onderzoek gevoerd naar het gevaar dat verzoekster zou zijn voor de openbare orde en/of de openbare veiligheid. Men stelt eenvoudigweg dat zij door de politie op heterdaad werd betrapt bij een diefstal en dat dit ervoor zorgt dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien stelt men in de beslissing dat betrokkene geen gezinsleven in België heeft, evenwel woont zij hier in bij haar moeder en is zij van haar afhankelijk. Dit element heeft men absoluut niet onderzocht!

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekster gaat al sinds 2011 in België naar school en zij spreekt perfect Nederlands. Thans zit zij op de school avAnt, Provinciaal onderwijs te Antwerpen en volgt zij kantoor in het 5e middelbaar. Indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst zal zij daar geen school meer kunnen volgen aangezien zij altijd hier school heeft gelopen en in Mongolië niet meer zal kunnen aarden. Zij is bijna afgestudeerd en heeft nog slechts 1 jaar te gaan.

Haar terugsturen naar Mongolië is dan ook absoluut onredelijk en houdt geen enkele rekening met de persoonlijke situatie van verzoekster. Zij dient haar school hier af te maken zodat zij verder kan werken aan haar toekomst. Opnieuw school volgen in Mongolië is onmogelijk nu zij daar nooit naar het middelbaar geweest is en opgegroeid is in België. Het is erg onredelijk van verwerende partij om evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen en dit gepaard gaande met een inreisverbod, hetgeen haar toekomst nog veel meer hypothekeert. Men kan van haar onder geen enkel beding verwachten dat zij haar school kan afmaken in Mongolië en haar de mogelijkheid ontnemen om hier haar school af te maken is absoluut onredelijk. Er is eveneens geen proportionaliteitstoetsing gemaakt (infra).

Bovendien heeft zij in haar land van herkomst niemand meer op wie zij kan terugvallen en woont zij in België bij haar moeder die instaat voor haar zorg. Ook hiermee heeft men geen enkele rekening gehouden en niet het minste onderzoek naar gevoerd.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verwerende partij gaat over tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en legt bijkomend een inreisverbod op aan verzoekster. Dit is een beslissing die een ernstige impact heeft op

de situatie van verzoekster, doch werd er een summiere en niet-pertinente motivering gegeven die niet voldoet aan de motiveringsplicht die op verwerende partij rust.

Men motiveert als volgt:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal (PV nummer AN. 18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal (PV nummer AN.18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij meent dat verzoekster een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en dat zij om die reden het land dient te verlaten (gepaard gaand met een inreisverbod).

Een bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op de veiligheid voor de Belgische openbare orde dient ernstig te worden gemotiveerd en dient minstens rekening te houden met de volgende elementen:

- De beslissing moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mag niet op economische gronden berusten.
- Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.
- Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet aangevoerd worden.
- Eerdere strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen redenen van openbare orde en nationale veiligheid (enkel bepaald voor Unieburgers en hun familie)
- Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of met het gevaar dat van betrokkene uitgaat (enkel bepaald voor derdelanders)

Men dient aldus een evenredigheidstoets te maken vooraleer men een bevel neemt om het grondgebied te verlaten. In casu is dit geenszins gebeurd. Men heeft geen enkele belangenafweging gemaakt en men respecteert ook absoluut het algemeen principe van het vermoeden van onschuld niet.

Het algemeen beginsel is vervat in artikel 6.2 EVRM en kent rechtstreekse werking. Tot op heden is verzoekster noch vervolgd, noch veroordeeld voor strafbare feiten wat concreet betekent dat de genomen beslissing aldus bijzonder moet worden gemotiveerd zodat duidelijk is voor verzoekster waarom zij volgens verwerende partij een gevaar voor de openbare orde vormt.

Het gedrag van de betrokken persoon moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij geeft geen enkel element aan waaruit kan worden besloten dat verzoekster een bedreiging voor de openbare orde vormt. Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de motiveringsverplichting die rust op verwerende partij!

Bovendien moet men bij het nemen van de beslissing ook rekening houden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde. Ook hiermede werd duidelijk geen rekening gehouden. Men vermeldt enkel dat het zou gaan om een betrapping op heterdaad van diefstal. Men geeft verder geen details zodat verzoekster enkel kan vaststellen dat er geen pertinente motivering ten grondslag aan deze beslissing ligt.

Zelfs al zou verzoekster een eenvoudige diefstal (d.w.z. zonder verzwarende omstandigheden) hebben gepleegd quod non, dan nog valt een bevel om het grondgebied te verlaten hiermee niet te rijmen. Indien verzoekster wel degelijk de diefstal zou hebben gepleegd, dan dient men absoluut rekening te houden met de ernst en de aard van de inbreuk. Dat dit in casu niet het geval is. Dat men bijkomend het eventuele motief ook niet kent van verzoekster waardoor een belangenafweging dus niet mogelijk is hoewel verwerende partij ertoe gehouden is een evenredigheidstoets te doen.

Hieruit kan verzoekster enkel afleiden dat verwerende partij het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en zich niet heeft gebaseerd op de actuele situatie van verzoekster bij het nemen van de beslissing.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Schending van artikel 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar moeder.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zij is volledig afhankelijk van haar moeder en kan op niemand terugvallen in haar land van herkomst. Haar grootouders leven nog doch deze zijn erg oud en verblijven in een rusthuis. Aldus kan zij absoluut niet op hen rekenen. Bovendien heeft zij hen ook al jaren niet meer gezien aangezien zij al die tijd ononderbroken op het Belgisch grondgebied samen met haar moeder verbleef.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft en in België kan terugvallen op haar moeder.

Bovendien gaat zij ook nog naar school. Zij zit in het 5e middelbaar en volgt kantoor op avAnt Provinciaal onderwijs.

Minstens dient aldus haar privéleven te worden beschermd! Dit omvat haar opgebouwde sociale netwerken en hieronder valt ook haar schoolopleiding!

Gelet op bovenstaande redenen dient de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

3.1.2. Verzoekster voert een 'tweede' middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het EVRM

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM, geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Mongolië.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van vermeende feiten van diefstal. Dit betekent dat men het dossier van verzoekster met de nodige zorg moet behandelen en moet nagaan of er inderdaad sprake is van een gevaar voor de openbare orde en/of de openbare veiligheid. Men dient hierbij het vermoeden van onschuld (conform artikel 6 EVRM) te respecteren.

Uit het dossier van verzoekster kan men duidelijk afleiden dat zij nooit veroordeeld werd voor strafbare feiten. Hiermee werd geen rekening gehouden. Men heeft ook geen adequaat onderzoek gevoerd naar het gevaar dat verzoekster zou zijn voor de openbare orde en/of de openbare veiligheid. Men stelt eenvoudigweg dat zij door de politie op heterdaad werd betrapt bij een diefstal en dat dit ervoor zorgt dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien stelt men in de beslissing dat betrokkene geen gezinsleven in België heeft, evenwel woont zij hier in bij haar moeder en is zij van haar afhankelijk. Dit element heeft men absoluut niet onderzocht!

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekster gaat al sinds 2011 in België naar school en zij spreekt perfect Nederlands. Thans zit zij op de school avAnt, Provinciaal onderwijs te Antwerpen en volgt zij kantoor in het 5e middelbaar. Indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst zal zij daar geen school meer kunnen volgen aangezien zij altijd hier school heeft gelopen en in Mongolië niet meer zal kunnen aarden. Zij is bijna afgestudeerd en heeft nog slechts 1 jaar te gaan.

Haar terugsturen naar Mongolië is dan ook absoluut onredelijk en houdt geen enkele rekening met de persoonlijke situatie van verzoekster. Zij dient haar school hier af te maken zodat zij verder kan werken aan haar toekomst. Opnieuw school volgen in Mongolië is onmogelijk nu zij daar nooit naar het middelbaar geweest is en opgegroeid is in België. Het is erg onredelijk van verwerende partij om evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen en dit gepaard gaande met een inreisverbod, hetgeen haar toekomst nog veel meer hypothekeert. Men kan van haar onder geen enkel beding verwachten dat zij haar school kan afmaken in Mongolië en haar de mogelijkheid ontnemen om hier haar school af te maken is absoluut onredelijk. Er is eveneens geen proportionaliteitstoetsing gemaakt (infra).

Bovendien heeft zij in haar land van herkomst niemand meer op wie zij kan terugvallen en woont zij in België bij haar moeder die instaat voor haar zorg. Ook hiermee heeft men geen enkele rekening gehouden en niet het minste onderzoek naar gevoerd.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verwerende partij gaat over tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en legt bijkomend een inreisverbod op aan verzoekster. Dit is een beslissing die een ernstige impact heeft op

de situatie van verzoekster, doch werd er een summiere en niet-pertinente motivering gegeven die niet voldoet aan de motiveringsplicht die op verwerende partij rust.

Men motiveert als volgt:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal (PV nummer AN. 18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal (PV nummer AN. 18.LB.037784/2019 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij meent dat verzoekster een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en dat zij om die reden het land dient te verlaten (gepaard gaand met een inreisverbod).

Een inreisverbod gebaseerd op de veiligheid voor de Belgische openbare orde dient ernstig te worden gemotiveerd en dient minstens rekening te houden met de volgende elementen:

- De beslissing moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mag niet op economische gronden berusten.
- Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.
- Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet aangevoerd worden.
- Eerdere strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen redenen van openbare orde en nationale veiligheid (enkel bepaald voor Unieburgers en hun familie)
- Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of met het gevaar dat van betrokkene uitgaat (enkel bepaald voor derdelanders)

Men dient aldus een evenredigheidstoets te maken vooraleer men een inreisverbod aflevert.

In casu is dit geenszins gebeurd. Men heeft geen enkele belangenafweging gemaakt en men respecteert ook absoluut het algemeen principe van het vermoeden van onschuld niet.

Het algemeen beginsel is vervat in artikel 6.2 EVRM en kent rechtstreekse werking. Tot op heden is verzoekster noch vervolgd, noch veroordeeld voor strafbare feiten wat concreet betekent dat de genomen beslissing aldus bijzonder moet worden gemotiveerd zodat duidelijk is voor verzoekster waarom zij volgens verwerende partij een gevaar voor de openbare orde vormt.

Het gedrag van de betrokken persoon moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij geeft geen enkel element aan waaruit kan worden besloten dat verzoekster een bedreiging voor de openbare orde vormt. Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de motiveringsverplichting die rust op verwerende partij!

Bovendien moet men bij het nemen van de beslissing ook rekening houden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde. Ook hiermede werd duidelijk geen rekening gehouden. Men vermeldt enkel dat het zou gaan om een betrapping op heterdaad van diefstal. Men geeft verder geen details zodat verzoekster enkel kan vaststellen dat er geen pertinente motivering ten grondslag aan deze beslissing ligt.

Zelfs al zou verzoekster een eenvoudige diefstal (d.w.z. zonder verzwarende omstandigheden) hebben gepleegd quod non, dan nog valt een inreisverbod hiermee niet te rijmen. Indien verzoekster wel degelijk de diefstal zou hebben gepleegd, dan dient men absoluut rekening te houden met de ernst en de aard van de inbreuk. Dat dit in casu niet het geval is. Dat men bijkomend het eventuele motief ook niet kent van verzoekster waardoor een belangenafweging dus niet mogelijk is hoewel verwerende partij ertoe gehouden is een evenredigheidstoets te doen.

Hieruit kan verzoekster enkel afleiden dat verwerende partij het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en zich niet heeft gebaseerd op de actuele situatie van verzoekster bij het nemen van de beslissing.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het inreisverbod rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Schending van artikel 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar moeder.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zij is volledig afhankelijk van haar moeder en kan op niemand terugvallen in haar land van herkomst. Haar grootouders leven nog doch deze zijn erg oud en verblijven in een rusthuis. Aldus kan zij absoluut niet op hen rekenen. Bovendien heeft zij hen ook al jaren niet meer gezien aangezien zij, samen met haar moeder, al die tijd ononderbroken op het Belgisch grondgebied verbleef.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft en in België kan terugvallen op haar moeder.

Bovendien gaat zij ook nog naar school. Zij zit in het 5e middelbaar en volgt kantoor op avAnt Provinciaal onderwijs. Zij is bijna afgestudeerd en dit komt in het gedrang indien zij dient terug te keren.

Minstens dient aldus haar privéleven te worden beschermd! Dit omvat haar opgebouwde sociale netwerken en hieronder valt ook haar schoolopleiding!

Gelet op bovenstaande redenen dient de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

3.2. Verzoekster voert onder meer een schending aan van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij erop wijst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij als kind met haar moeder naar België kwam en nog steeds samenwoont in België. Zij wijst er ook op dat zij steeds in België naar school is gegaan, en bijna afgestudeerd is. Zij heeft geen banden in het land van herkomst. Verzoekster voert aan dat hiermee nergens rekening werd gehouden.

Beide bestreden beslissingen bevatten met betrekking tot artikel 8 van het EVRM de volgende motivering:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Met het niet neerleggen van een administratief dossier, stelt de verwerende partij de Raad niet in de mogelijkheid na te gaan wat de verzoekster aan haar heeft verklaard met betrekking tot haar gezinsleven. Verzoekster verklaart dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven met haar moeder en dat nagelaten werd hiermee rekening te houden. Daarnaast voert verzoekster nog aan dat zij als zeer jong kind naar België kwam en een groot deel van haar leven in België heeft gewoond.

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster nooit eerder werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf en het aldus een situatie van eerste toelating betreft.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). Indien de vreemdeling minderjarig was, komt hieraan een ander gewicht toe in de belangenafweging dan binnenkomst als meerderjarige. Hoe langer de vreemdeling zijn privéleven heeft opgebouwd gedurende de minderjarigheid, hoe zwaarder het gewicht dat hieraan kan worden toegekend.

Verzoekster voert in dit verband aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een groot deel van haar minderjarigheid heeft doorgebracht in België en het feit dat zij nog steeds een gezin vormt met haar moeder. Verder nog wijst zij erop dat zij geen of nauwelijks nog banden heeft in Mongolië.

De verwerende partij brengt hiertegen in dat verzoekster op 30 maart 2019 door de politie werd verhoord, maar dat zij op dat ogenblik geen melding heeft gemaakt van het feit dat ze nog school zou lopen, en dit pas voor het eerst aanvoert in de uiteenzetting van het middel. De verwerende partij merkt verder op dat in het proces-verbaal van 30 maart 2019 werd vastgesteld dat verzoekster in het bezit was van een nagemaakte studentenkaart, zodat verzoekster haar beweringen met betrekking tot het school lopen dan ook niet aannemelijk maakt. Vervolgens merkt de verwerende partij op dat verzoeksters moeder evenmin over enig verblijfsrecht in België beschikt, zodat niet blijkt dat er hinderpalen zouden zijn waarom haar moeder zich niet met verzoekster in het land van herkomst kan vestigen.

De Raad merkt vooreerst op dat, met het verzuimen om een administratief dossier neer te leggen, de verwerende partij de Raad niet in de mogelijkheid stelt om na te gaan wat verzoekster aan de politie heeft verklaard. Artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in een dergelijk geval de verklaringen van de verzoekende partij worden aanvaard, tenzij deze kennelijk onjuist zijn. Waar de verwerende partij aanvoert dat er, wat het gezinsleven met de moeder betreft, geen sprake is van een positieve verplichting, gaat zij over tot een *post factum* motivering van de bestreden beslissingen. De verwerende partij geeft hiermee alsnog te kennen dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekster en haar moeder en haalt zij zelf de motivering in de bestreden beslissingen, dat er geen gezinsleven zou zijn, zelf onderuit. Het kwam de verwerende partij toe deze belangenafweging te maken bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Ook aan het feit dat verzoekster het grootste deel van haar minderjarigheid in België heeft doorgebracht, lijkt de verwerende partij geheel voorbij te gaan. Verzoekster merkt nochtans herhaaldelijk op dat door verzoeksters moeder reeds een beschermingsverzoek werd ingediend in 2009. Dit zijn elementen die door de verwerende partij gekend waren en die een zorgvuldig onderzoek van het dossier aan het licht had moeten brengen.

De verzoekster maakt doorheen haar middelen dan ook een schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 8 van het EVRM.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT